

kommer alle med otte års skolegang med. Året efter ni år osv.

Inden 1990 skulle alle så komme med i ordningen.

2) Da forslagsstillerne mener, det er vigtigt, at forbrugerne, altså de, der skal i uddannelse, har væsentlig indflydelse på undervisningens indhold, mener forslagsstillerne, det må være fagbevægelsen, der tilrettelægger undervisningen. Der skal naturligvis på det enkelte hold være en høj grad af deltagerstyring.

3) For at der skal være tale om et reelt tilbud til alle er det nødvendigt, at der ikke er økonomiske konsekvenser forbundet med at deltage i undervisningen.

4) Når alle er kommet med i »120 timers ordningen«, er det på tide at give den del af befolkningen, der har brugt uddannelsessystemet mindst, en mulighed for at indhente dette. Derfor skal alle med under tolv års skolegang have mulighed for at

gå ud af produktionen ét, to eller flere år i træk for at få suppleret op til de tolv år.

Når der er sat en aldergrænse på 25 år for arbejdsløse, er det, for at forslaget ikke skal blive et forslag til skjult uddannelsesløb.

Uddannelsesstøtten har SF taget op i et andet forslag.

5) Da motivationen er meget vigtig, og da mulighederne skal være mangfoldige, er det vigtigt, at der udbydes en bred vifte af tilbud, og at det er op til deltagerne at vælge ud fra behov og interesse.

6) Det at gå på uddannelse skal være en helt naturlig ting og skal ikke være forbundet med ulemper for deltagerne. Derfor må man sikre, at man kan komme tilbage til det arbejde, man forlod.

7) Da alle ikke fra starten vil være særlig motiverede, og da det kan være svært at overskue mulighederne, må der foretages opsøgende arbejde på arbejdspladserne, så alle bliver orienterede om rettighederne og mulighederne.